

Sygn. akt III Ua 6/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Łomży III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący : SSO Janusz Wyszyński

Sędziowie : SSO Krzysztof Adamiak (spr.)

SSO Stanisław Guziejko

Protokolant : st. sekr. sąd. Małgorzata Olszewska

po rozpoznaniu 16 marca 2018 r. w Ł. na rozprawie

sprawy z odwołania D. C.

przeciwko (...) Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek apelacji odwołującego się D. C.

od wyroku Sądu Rejonowego w Łomży IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z 10 stycznia 2018 r., sygn. akt IV U 43/17

I. oddala apelację;

II. przyznaje radcy prawnemu A. O. kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych powiększoną o 23% podatku VAT tytułem wynagrodzenia za reprezentowanie D. C. w postępowaniu apelacyjnym, które wypłacić z sum budżetowych Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Łomży.

Sygn. akt III Ua 6/18

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z 23.02.2016r., (...) (...) Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B. zaliczył D. C. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności o charakterze czasowym do 28.02.2017r., z ustaloną datą powstania niepełnosprawności na 04.06.2012r., ze wskazaniem podjęcia zatrudnienia w warunkach pracy chronionej, konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie danej osoby, oraz korzystaniu z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej i organizacje pozarządowe oraz inne placówki.

Orzeczeniem z 06.04.2016r. (...) (...) Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B. uchylił ww. orzeczenie w części dotyczącej pkt. IV tj. daty powstania niepełnosprawności i orzekł, że niepełnosprawność istnieje od 16 - tego roku życia i utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie w pozostałym zakresie.

D. C. wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez przyznanie mu znacznego stopnia niepełnosprawności na stałe. Stwierdził, że stan jego zdrowia uległ pogorszeniu, ma częste stany depresyjne, gdy się zdenerwuje traci świadomość i kontakt z rzeczywistością. Oświadczył, że nie może sam funkcjonować w domowym środowisku. Zdaniem odwołującego się powinna zostać mu zapewniona stała opieka w zakresie prowadzenia gospodarstwa domowego. Sąd Rejonowy w Ł. wyrokiem z 28.12.2016 r. w sprawie (...) oddalił odwołanie. Powyższy wyrok został uchylony wyrokiem Sądu Okręgowego w Ł. z 10.04.2017 sygn. (...). Postępowanie zostało zniesione w zakresie dotkniętym nieważnością od 15.12.2016 i w tym zakresie sprawę przekazano do ponownego rozpoznania Sądowi rejonowemu w Ł.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy w Łomży wyrokiem z 10.01.2018 r. w sprawie IV U 43/17 oddalił odwołanie oraz przyznał na rzecz pełnomocnika z urzędu kwotę 442,80 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej.

Sąd ten ustalił, że orzeczeniem z dnia 23.02.2016r., nr (...) (...) Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności w B. zaliczył D. C. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności o charakterze czasowym do dnia 28.02.2017r., z ustaloną datą powstania niepełnosprawności na dzień 04.06.2012r., przyczyną niepełnosprawności (...), z zaleceniem odpowiedniego zatrudnienia w warunkach pracy chronionej, zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie danej osoby oraz korzystaniu z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej i organizacje pozarządowe oraz inne placówki (k.52).

Wobec odwołania D. C. (...) Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B. orzeczeniem z dnia 06.04.2016r. (...) uchylił zaskarżone orzeczenie w części dotyczącej pkt IV - ustalenia daty powstania niepełnosprawności i orzekł, że niepełnosprawność istnieje od 16 – tego roku życia, a w pozostałej części utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

W uzasadnieniu tego orzeczenia (...) wskazał, że aktualne naruszenie sprawności organizmu D. C. kwalifikuje go do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym o charakterze okresowym, z powodu chorób psychiatrycznych. Podkreślił, że ustalone w postępowaniu schorzenie zasadnicze: schizofrenia paranoidalna przesądza o konieczności udzielenia orzekanemu pomocy w okresach pogorszenia stanu zdrowia tj. wsparciu w czynnościach samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego, poruszaniu się, pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych. Organ wskazał, że osoba o znacznym stopniu niepełnosprawności wymaga nieprzerwanego wsparcia w tych sferach życia. Uznał, że odwołujący się nie jest całkowicie uzależniony od otoczenia, zatem udzielana jemu pomoc przybiera aktualnie formę wsparcia, a nie opieki i pielęgnacji. Tym samym, według podniesionych kryteriów nie jest on osobą niepełnosprawną w stopniu znacznym. Stwierdził, że rozstrzygnięcie podjęte w sprawie, pomimo subiektywnych odczuć orzekanego, jest zgodne ze stanem faktycznym ustalonym na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego (k.63).

D. C. od 2002r. jest leczony w (...) z powodu choroby psychicznej. Kilkanaście razy był leczony w szpitalu psychiatrycznym w C.; ostatni pobyt przed wydaniem orzeczenia będącego przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie był w 2014r. W toku postępowania odwołujący się był kilkakrotnie hospitalizowany w oddziałach psychiatrycznych (w C. i w W.- m.in. k. 3). Odwołujący się leczył się także w poradni ortopedycznej (ból stawów, barków, kręgosłupa) i dermatologicznej (trądzik). Był wielokrotnie opiniowany na potrzeby Sądu w różnych sprawach (k. 89-166, zwłaszcza 114-120, k. 328 i inne).

Biegły sądowy z zakresu psychiatrii J. W. (1) w pierwszej opinii po przeprowadzeniu badania odwołującego się i analizie dokumentacji medycznej jego leczenia rozpoznał u D. C. zaburzenia schizotypowe (typu schizofrenii) (...) i mieszane zaburzenia osobowości- symbol (...) Biegły orzekł, że stwierdzone u orzekanego schorzenia kwalifikują go do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym od 09.02.2016r. okresowo do 31.12.2017r.

W ocenie biegłego opiniowany nie wymaga stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Biegły uzasadniając swoje orzeczenie stwierdził, że zgadza się z orzeczeniem (...), gdyż odwołujący się wymaga jedynie okresowej pomocy, wsparcia w czynnościach samoobsługowych i pełnieniu ról społecznych, dlatego też obecnie brak jest podstaw do uznania znacznego stopnia niepełnosprawności. Biegły wskazał, że w jego ocenie w dacie badania nie obserwuje się o badanego ewidentnych, ostrych objawów psychotycznych, a jedynie zwiewne objawy dezintegracyjne, zaburzenia komunikacji i osobowości. Podkreślił, iż badany cały czas przejawia postawę roszczeniową, myślenie życzeniowe. Biegły dokonał analizy zachowania odwołującego się podczas przeprowadzonego badania, wskazując, że wkroczył on energicznie do gabinetu, był bardzo aktywny, wszechstronnie zorientowany w swoich sprawach, także w orzeczniczych. Wobec towarzyszącej matki przejawiał postawę wiodącą i dominującą. Tym samym w opinii biegłego nie potrzebuje on opieki innych osób w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych. Biegły podkreślił, że badany umie walczyć o swoje sprawy podstawowe, jak też bardziej złożone. Zaznaczył, że nie stanowi zagrożenia dla siebie i innych osób, z tego tytułu także nie wymaga opieki. Biegły zalecił ponowną, długotrwałą hospitalizację w celu ustalenia rzetelnego rozpoznania. Analiza zawartego w aktach materiału dowodowego wskazuje bowiem zdaniem biegłego raczej na zaburzenia typu schizofrenii, a nie na schizofrenię (k. 177-180).

W opinii uzupełniającej biegli z zakresu psychiatrii J. W. (1), psychologii H. P. i neurologii T. P. podtrzymali stanowisko, że odwołujący się nie cierpi na schizofrenię paranoidalną, lecz ma zaburzenia schizotypowe oraz mieszane zaburzenia osobowości. Biegli wskazali, że na schizofrenię i zaburzenia, na które cierpi odwołujący się niektóre leki są takie same. Podkreślili, że schizofrenia tylko w rzadkich przypadkach powoduje niezdolność do samodzielnej egzystencji. Podtrzymali pierwotne stanowisko, że odwołujący się w dacie wskazanej poprzednio był osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym (k. 358-359).

Sąd rejonowy ocenił odwołanie jako niezasadne, gdyż Ustawa z dnia 27 sierpnia 1997r o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz o zatrudnieniu osób niepełnosprawnych (tekst jednolity Dz.U. z 2011r., Nr 127, poz. 721) w art. 4 ust.1 stanowi, że do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Zdaniem Sądu rejonowego biegli opiniujący w tej sprawie w sposób jasny, wyczerpujący i logiczny wyjaśnili, z jakich powodów uważają, że odwołujący się winien być zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Opinie biegłych Sąd rejonowy uznał za podstawę wyrokowania w tej sprawie, albowiem biegli w sposób precyzyjny, zgodny z aktualną wiedzą medyczną i psychologiczną wyjaśnili, z jakich względów należy zaliczyć odwołującego się do tego, a nie innego stopnia niepełnosprawności. Sąd poległ w tym zakresie w pełni wiedzy i doświadczeniu biegłych. Działania odwołującego się w toku niniejszego postępowania Sądu skłaniają do opinii, iż doskonale radzi on sobie ze składaniem kolejnych pism, formułowaniem żądań, rozumie w pełni reguły procesu, pouczenia. Potrafił w sposób jasny wypowiadać się na rozprawie. Z uwagi na stwierdzone przez biegłych zaburzenia typu schizotypowego Sąd uznał jednak, że choroba może powodować okresowo, że odwołujący się będzie potrzebował czasowej lub częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Sąd rejonowy wskazał, że główne zarzuty odwołującego się i jego pełnomocnika miały na celu podważenie poczynionej przez biegłego psychiatrę diagnozy i ustalenie, że D. C. cierpi na schizofrenię paranoidalną, a nie zaburzenia schizotypowe. Sąd rejonowy podkreślił, że decydujące znaczenie ma nie jednostka chorobowa na którą cierpi strona, lecz czy z powodu swojego stanu zdrowia strona jest osobą niepełnosprawną, a jeśli tak, czy jest to niepełnosprawność w stopniu znacznym, umiarkowanym czy lekkim. Sąd rejonowy po zapoznaniu się z argumentacją biegłego J. W. przyjął wnioski biegłego do ustaleń w sprawie. Istotniejsze w ocenie Sądu rejonowego jest, w jaki sposób funkcjonuje chory w życiu społecznym i zawodowym, a nie jak konkretnie nazywa się jego choroba. Stwierdzenie schizofrenii nie oznacza automatycznie, że dana osoba jest niepełnosprawna i to w stopniu znacznym. Sąd ustala bowiem, czy dany zespół objawów chorobowych czyni odwołującego się osobą niepełnosprawną. Odwołujący się ani jego pełnomocnik nie podali żadnych okoliczności, które mogłyby wskazywać, że D. C. potrzebuje stałej lub długotrwałej opieki w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji (nie jest taką okolicznością uzyskanie zasiłku okresowego z MOPS- k.

331, 369). Warto zaznaczyć, że nawet w sytuacji napadu lęku umiał sobie poradzić zatrzymując autobus, którego kierowca wezwał pomoc, w wyniku czego odwołujący się trafił na oddział psychiatryczny. Powyższe świadczy o tym, że również w codziennym funkcjonowaniu odwołujący radzi sobie dobrze. W ocenie Sądu rejonowego zasadnie uznano, że umiarkowany stopień niepełnosprawności należy orzec do dnia

28 lutego 2017 r. Po upływie tej daty odwołujący się winien był złożyć nowy wniosek, by zespół do spraw niepełnosprawności mógł ustalić jego aktualny stan zdrowia.

Mając powyższe na względzie na podstawie art. 477¹ § 1 kpc Sąd rejonowy oddalił odwołanie. O kosztach zastępstwa prawnego udzielonego z urzędu orzekł na podstawie § 15 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2015 r. poz. 1805), albowiem odwołanie wpłynęło do Sądu pod rządami tego rozporządzenia.

Apelację od powyższego wyroku wniósł D. C.. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu naruszenie prawa materialnego :

- Art. 3 ust. 1 pkt.1 w zw z art., 4 ust. 1 1. Ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych polegających na niezastosowaniu podczas gdy z materiału dowodowego (karty leczenia szpitalnego) oraz z orzeczenia z dnia 11.02.2014 roku ważne do 30.04.2016 roku wynika, iż odwołujący się ma naruszoną sprawność organizmu jest niezdolny do pracy ewentualnie zdolny do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymaga, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

- Art. 3 ust.1 pk.2 w zw z art. 4 ust. 2 polegających na zastosowaniu i zaliczeniu odwołującego się do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności podczas gdy do 2016 roku odwołujący się miał przyznany znaczny stopień niepełnosprawności tj. spełniał przesłanki do przyznania znacznego stopnia niepełnosprawności.

Naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na rozstrzygnięcie sprawy:

- Art. 328 k.p.c. poprzez brak wskazania podstawy prawnej rozstrzygnięcia oraz oraz wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa”.

- Art. 224 w zw z 227 w z z 233 par 1 kpc poprzez nieprzeprowadzenie wszelkich wniosków dowodowych pomijając zgłoszone wnioski w piśmie procesowym z 14.11. 2017 r. albowiem nie mają one znaczenia i są polemiką z prawidłową opinią biegłych podczas gdy wnioski zmierzały do wyjaśnienia rozbieżności w zakresie jednostki chorobowej odwołującego się.

- art. 233 § 1 k.p.c. polegające na błędnej ocenie, wbrew logice i doświadczeniu życiowemu iż wskazanie przez biegłych jednostki chorobowej innej niż lekarze z orzekający w 2014 i lekarze w dniu 15.04.2016 roku (k. 64) podczas wydania orzeczenia nie ma znaczenia w niniejszej sprawie, podczas gdy właśnie lekarze orzecznicy wskazali jako jednostkę zasadniczą schizofrenię paranoidalną a zatem należy wyjaśnić ponad wszelką wątpliwość i wskazać w rozpoznaniu jednostkę chorobową bowiem tylko prawidłowo i jednoznacznie P wskazana jednostka chorobowa jest podstawą wydania decyzji o zaliczeniu lub nie do danego stopnia niepełnosprawności.

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez swobodną ocenę materiału dowodowego wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, poprzez pominięcie faktu, iż wskazano w orzeczeniach o niepełnosprawności, iż odwołujący się nie wymaga współdziałania osób trzecich w zabiegach w domu i poza domem podczas gdy na każde badanie stawiał się z matką gdyż odwołujący się cierpi na zaniki pamięci.

Poprzez pominięcie przez Sąd orzeczenia Sądu, które wskazał odwołujący się sygn. akt (...) wskazujące” iż ubezpieczony był uznawany za niezdolnego do pracy i samodzielnej egzystencji od 2001 roku i nie sposób uznać, aby

przez tyle lat biegli mylili się co do stanu zdrowia / Skoro nie nastąpiła żadna poprawa nie sposób uznać iż niezdolność do samodzielnej egzystencji ustąpiła „.

- Art. 245 kpc Na sprzecznej z zebrany w sprawie materiałem dowodowym nieuprawnionym przyjęciu iż załączone dowody w postaci wypisów ze szpitali psychiatrycznych z opisanymi jednostkami chorobowymi nie mają znaczenia w rozstrzygnięciu niniejszej sprawy.

- Art. 278 kpc. polegające na niezasadnej odnowie zgłoszonych wniosków dowodowych o powołanie innych biegłych lub o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej z zakresu psychiatrii celem ustosunkowania się do pisma pełnomocnika z dnia 07.11.2017 roku oraz dokładne udzielił odpowiedzi na pismo pełnomocnika z dnia 30.05.2017 roku

- Art. 108§ 1 w zw z art. 108 1 kpc w zw§ 4 ust.2 pkt.1,3,4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu poprzez:

1. Pominięcie przez Sąd rozstrzygnięcia z dnia 10.04.2017 roku dotyczącego rozstrzygnięcia o kosztach przed Sądem Okręgowym w Ł.zawarte w wyroku z dnia 10.04.2017 roku. (...)

2. Zastosowanie błędnej kwoty kosztów zastępstwa procesowego udzielonej z urzędu i przejściu stawki minimalnej podczas gdy pełnomocnik wnioskował o zasądzeni podwójnych kosztów gdyż prowadził sprawę prawie rok odbyło się 3 posiedzenia sądowe, złożył wiele pism procesowych oraz zarzutów do opinii biegłych wkład Rady Prawnego a w szczególności czasu poświęcony na przygotowanie się do prowadzenia spraw, wielość czynności podjętych w sprawie , obszerności zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych sądowych, dowodu z zeznań strony dowodu z dokumentów o znacznym stopniu skomplikowania i obszerności. Uzasadniają w całości wniosek pełnomocnika o zasądzeniu kosztów w podwójnej wysokości ewentualnie w kwocie maksymalnej .

Na podstawie art. 368 §1 pkt. 4 k.p.c. wniosła o :

Dopuszczenie dowodu z nowego zespołu biegłych z zakresu psychiatrii i neurologii oraz medycyny pracy na okoliczność ustalenia czy obecny stan zdrowia oraz jego jednostka chorobowa ustalona przez (...) Zespół do spawa orzekania o Niepełnosprawności dnia 06.04.2016 roku powodują iż jest on zdolny czy niezdolny do samodzielnej egzystencji jeżeli jest, to w jakim zakresie i w jaki sposób jego jednostka chorobowa wpływa na organizm (czy upośledza sprawność organizmu i w jakim stopniu).

Dopuszczenie dowodu z załączonego pisma odwołującego się.

Na podstawie art. 368 § 1 pkt. 5 k.p.c. wniosł o

1. o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez ustalenie znacznego stopnia niepełnosprawności u odwołującego się od dnia 23.02.2016 roku

2. uzupełnianie wyroku o zasądzenie kosztów za postępowanie apelacyjne w sprawie (...)

3. zmianę wyroku w części dotyczącej kosztów poprzez przyznanie kosztów w podwójnej wysokości ewentualnie w maksymalnej wysokości, która nie została opłacona ani w części ani w całości zgodnie z rozporządzeniem ministra sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę Prawnego ustanowionego z urzędu.

II. zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Rady Prawnego A. O.

kosztów zastępstwa (...) za postępowania apelacyjne jako pomocy prawnej udzielonej z urzędu która nie został opłacona w całości ani w części zgodnie z rozporządzeniem ministra sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności

radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez Radcę Prawnego ustanowionego z urzędu w maksymalnej wysokości.

II. Ewentualnie wniosła o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy w Łomży zważył, co następuje:

W ocenie Sądu Okręgowego rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest prawidłowe. Sąd Rejonowy – co do zasady właściwie przeprowadził postępowanie dowodowe, nie uchybiając przepisom prawa procesowego w stopniu, w którym uzasadniałoby wzruszenie zaskarżonego wyroku. Sąd I instancji dokonał także trafnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, w konsekwencji prawidłowo ustalając stan faktyczny sprawy. W zakresie tego wymagającym, gdy potrzebne były wiadomości specjalne, Sąd I instancji zasięgnął opinii biegłego z zakresu psychologii, psychiatrii i neurologii.

Sąd Okręgowy zgodził się z rozważaniami prawnymi Sądu Rejonowego w Ł., w tym także wskazaną przez ten Sąd podstawą prawną rozstrzygnięcia. Zarzuty strony skarżącej, nie mogły wpłynąć na ocenę wyrażoną w zaskarżonym orzeczeniu w kontekście mających w sprawie zastosowania przepisów prawa i tym samym spowodować zmianę zapadłego orzeczenia.

Sąd Okręgowy nie neguje podnoszonej przez stronę skarżącą okoliczności o co do problemów zdrowotnych. Jednak samo istnienie pewnych dysfunkcji, nawet poważnych, nie przesądza o uznaniu za osobę niepełnosprawną w znacznym stopniu.

Definicje stopni niepełnosprawności określone zostały w art. 4 ust. 1-3. Ustawy o rehabilitacji. Stosownie do tej regulacji do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji (art. 3 ust. 1). Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych (art. 3 ust. 2). Z kolei do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mającą ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne (art. 3 ust. 3).

Dla oceny występowania tego kryterium wymagane były wiadomości specjalne. Dlatego też Sąd Rejonowy dopuścił dowód z opinii biegłych. Ocena stanu zdrowia (...)C. mogła być dokonana jedynie w oparciu o specjalistyczną wiedzę i doświadczenie biegłych lekarzy sądowych. Sąd Okręgowy nie ma przy tym zasadniczych zastrzeżeń do sposobu oceny przez Sąd Rejonowy sporządzonych w sprawie opinii. Jako pochodzące od osób posiadających fachową wiedzę, mogły stanowić podstawę ustaleń faktycznych sprawy. Biegli sędziowie z zakresu neurologii, psychiatrii i psychologii potwierdzili prawidłowość oceny dokonanej przez obie komisje. Stwierdzili, że aktualne schorzenia występujące u badanego oraz zgłaszane dolegliwości wskazują, że odwołujący się winien być zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Zastrzeżenia skarżącego zgłoszone w apelacji są jedynie polemiką nie opartą na merytorycznych podstawach, nie mogły więc podważyć wniosków opinii jak również ustaleń Sądu Rejonowego. Nie miały należytego oparcia w dokumentacji medycznej sprawy.

Wskazać należy, że specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez Sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii biegłych za przekonujące

(wyrok Sądu Najwyższego z 07.04.2005 r., II CK 572/04, LEX nr 151656). Wnioski środka dowodowego w postaci opinii biegłego mają być jasne, kategoryczne i przekonujące dla Sądu, jako bezstronnego arbitra w sprawie, dlatego gdy opinia biegłego czyni zadość tym wymogom, co pozwala uznać znaczące dla istoty sprawy okoliczności za wyjaśnione, to nie zachodzi potrzeba dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych (wyrok SN z 21 listopada 1974 r., II CR 638/74, opubl. w OSP 1975/5/108).

W ocenie Sądu Okręgowego, wydana w sprawie opinia spełnia te kryteria. Skarżący nie wykazał żadnych okoliczności uzasadniających kontynuację postępowania dowodowego poprzez przeprowadzenie kolejnych dowodów z opinii innych biegłych bądź uzupełnienia dotychczasowych opinii. Potrzeba taka nie może być jedynie wynikiem niezadowolenia strony z niekorzystnego dla niej wydzwięku konkluzji opinii. W przeciwnym bowiem razie sąd byłby zobligowany do uwzględniania kolejnych wniosków strony dopóty, dopóki nie złożona zostałaby opinia w pełni ją zadowalająca, co jest niedopuszczalne (por. w tym zakresie wyrok SN z dnia 10.01.2002 r., II CKN 639/99, LEX nr 53135, wyrok SN z dnia 18.02.1974 r., II CR 5/74, LEX nr 7407 i inne). Z tych względów oddalono wniosek o powołanie innego zespołu biegłych. Granicę obowiązku prowadzenia przez Sąd postępowania dowodowego wyznacza, podlegająca kontroli instancyjnej, ocena czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy, okoliczność zaś, że opinia biegłych nie ma treści odpowiadającej stronie, zwłaszcza gdy w sprawie wypowiadało się kilku kompetentnych pod względem fachowości biegłych, nie może stanowić podstawy do zmiany orzeczenia Sądu I instancji, który wydając wyrok opierał się o opinię sporządzoną w wyżej opisany sposób.

Odnosząc się do zarzutu błędnego ustalenia wysokości wynagrodzenia pełnomocnika z urzędu również w tym zakresie apelacja jest bezzasadna. Pełnomocnik z urzędu został ustanowiony dla D. C. postanowieniem Sądu Okręgowego w Ł.z 10 marca 2017 już po zakończeniu postępowania w pierwszej instancji. Wyrok sądu I instancji zapadł 28.12.2016. W związku z tym w sprawie miało zastosowanie Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U.2016.1715 z dnia 2016.10.18). Przepis intertemporalny zawarty w powyższym rozporządzeniu wskazuje, że do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji (§ 22). Opłaty w sprawach o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego oraz w sprawach dotyczących podlegania ubezpieczeniom społecznym wynoszą 90 zł (§ 15 ust.2 ww. rozporządzenia). Pełnomocnikowi D. C. ustanowionemu z urzędu przysługiwało wynagrodzenie za udział w postępowaniu apelacyjnym oraz przy ponownym rozpoznaniu sprawy przez Sąd rejonowy. Zatem brak jest argumentów uzasadniających podwyższenie zasądzonego wynagrodzenia należnego pełnomocnikowi ustanowionemu z urzędu. Wbrew zarzutom strony skarżącej Sąd rejonowy stosując przepisy uchylonego już rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu przewidującego wyższą stawkę – 360 zł nie naruszył jej interesów. Natomiast nie ma podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia w tym zakresie z uwagi na zakaz wynikający z art. 384 k.p.c.

Dlatego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika z urzędu w niniejszym postępowaniu apelacyjnym ustalono na podstawie § 4 ust. 1 i 3 w zw. § 15 ust.2. w zw. z § 16 ust. 1 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U.2016.1715 z póź. zm.).